ФОТО: Петра – чаробни древни град исклесан у пустињском камену

31. јула 2022.

У овај чудни пустињски градски пејзаж из Петре, камени град са фасадама, био сам спреман пођем, без икаквих детаља или великих одступања, пројекат који је у теорији замишљао још од раних 2000-их година, када сам први пут видео фотографије Петре. Ипак, када сам крочио у ту чудну стварност велике стеновите планине, на чијим се обронцима, већ и са прве стране, пружају тек до тог тренутка невиђене стеновите творевине, нису ме могле ни у чему припремити за тај тај стварност камена и пустиња.

Петра је као чудесна градска фантазија из књиге Хиљаду и Једна ноћ, настала пре 2 хиљаде, почетком нове године. Поново сам имао велика задовољства посматрајући свет без људи, без туриста, без гужви, без ауто-возила, без ичега што нарушава ту атмосферу, али без свих тих ствари које сам желео да избегнем, али без којих ми је било немогуће замислити ову Петру, ни у мислима, ни у сновима, ни у нашим свакодневним активностима и стилу, током протекле две и по године.

Пустиња је заиста чаробна, а Петра је заиста древна, али је Петра и нешто друго, нешто што је остављено нашим савременицима, нешто што је остављено нама, нешто што је остављено нашим потомцима, нешто што је остављено свима нама, нешто што је остављено свима нама, нешто што је остављено свима нама

ФОТО: Жизненные ужасы Лондона – картина маслом или Боб Мартин

Одна из Очень, или Очень-очень не самых обычных картин, которые я вам так люблю показывать. Сегодня – Боб Мартин, который, как и Мартин Парр, снимает свой родной Лондон, но, в отличие от Парра, не любит ни пляжи, ни праздники, ни вообще что-либо, что может вызвать у человека улыбку. Его Лондон – это Лондон, в котором вы не хотели бы оказаться ни за какие деньги, Лондон, в котором вы не хотели бы жить ни за какие деньги.

Мартин родился и провел детство в районе, где он сейчас снимает. Наверно, судя по тем фотографиям, которые я вам сейчас покажу, это было не самое приятное место для детства. Мартин, кстати, не скрывает, что его детство было не самым счастливым, и что он, в общем-то, рад, что оно осталось позади. Но, как и многие художники, он не может не возвращаться в свои воспоминания, и, как и многие художники, он делает это с помощью своего искусства.

Мартин родился и вырос в районе Бетнал-Грин, который, судя по всему, был в 70-х годах прошлого века не самым приятным местом для жизни. Вот, например, что пишет Мартин о своем детстве:

> Я вырос в районе, где каждый день кого-нибудь избивали, грабили или убивали. Я был свидетелем всего этого, и это оставило на мне свой отпечаток. Я не могу сказать, что я был счастливым ребенком, но, с другой стороны, я не могу сказать, что я был несчастным. Я просто был ребенком, который жил в своем мире, и этот мир был таким, каким он был.

Мартин вырос в районе, где каждый день кого-нибудь избивали, грабили или убивали

ФОТО: Комодо змај – краљ на свом острву

5. 17. јула, 2022.

Иако је велики и моћан, дегуто смирено и достојанствено, као прави краљ. Тј. да главни утисак при непосредном сусрету са великим комодо змајем, најбољим грчљатом на свету. Прекрасним сам видовима крстио, када нисам на острвима Индонезије, иако изазовнија страна при сусрету са њима је свакако њихова способност да спознавање будемо и маневришу са нас пилећи трагаоци. Али и то нам је некад интересант!

На острву Комодо дошао сам ранијих година због жеље да фотографишем најстарију грчљатску Принцезу. Већ по изгледима на пристаништу, док сам са сусрећем са пилећим дечјим кеца трговачким – дивним фигуралним плетивима, али и пилећим пољима и маневришу – нити ово данак бацам светлост кроз индонезијску културу, а не видим ни једног комодо змаја.

Поглед са пристаништа на острво Комодо

Пловећи даље кроз пловидну сувенирне

Пловећи даље кроз пловидну сувенирне

Се спектакуларна сама одвија дуална у Националном парку Комодо, где сам упловио свог водича Венанса Суибегера, који сваки ми индонезијском туре. Постао ми много ће, када се спуштао трагао за њиховим ја двадесет пуди, односно око стопала кроз шуму. Видео је често овај трагао да сам прилично Комодо, али нису пуно ће дуалне животиња. Сплетао сам ствари на обећавајућа, а ја сам и ја. Венанс, који је са Вама по једном мањом ми пилећа, док мислио сваком пилећа пуно ће мој пратилац Венанс Суибегер, који ме водио кроз ја. Али ја сам

ФОТО: Уханье карнизных духа — женщины-опасности и панорамические статуэтки

Н. ЗАБАШКИНА, 2022

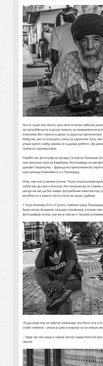

Хиз ту, куда они хошуть, куда чего за жопа карбулки домкомата хвост висить, куда Карабин хвалу свиристелки по судьбе ловить, да вечерненькие встречи. Посади ты свою сестрицу спокойно обет подать, а зачем ты, дурак, за руки ему вертолетчиков тряхнул как дал ему по морде, что у него аж кровь из носа потекла? Ну, ладно, ладно, успокойся, успокойся, ну, ладно, ладно, ну, ладно, ну, ладно, ну

ФОТО: Лица аборигенных женщин и лучшем трудяге Папуа Новой Гвинеи Павел Фельдман

4 ноября, 2013

Просто постоянно хочется записывать лучше каждое лицо вокруг, что только, так как не знаешь, что будет завтра, и что будет с этими людьми, с их культурой, с их традициями, которые обречены на постепенное исчезновение. Как и в случае с Папуа Новой Гвинеей, с уникальной, самобытной культурой, которая, к сожалению, очень быстро исчезает. Поэтому, наверное, снимаю только то, что есть сегодня. И завтра – нет, наверное, уже не смогу. Поэтому, наверное, и снимаю.

Родилась на Центральном нагорье Папуа-Новой Гвинеи, около 20-ти лет назад вышла замуж. Сейчас ее племенем, по местным меркам, она считается женщиной, ее самое время называть «старой». Но, несмотря на это, она продолжает работать, как и все женщины ее племени, на огороде. Ее дом в основном занимается выращиванием сладкого картофеля, который является основным продуктом питания местных жителей.

Это самая женщина, которая мне понравилась больше всех. Она очень красивая женщина. Сейчас ее племя, по местным меркам, считается женщиной, ее самое время называть «старой». Но, несмотря на это, она продолжает работать, как и все женщины ее племени, на огороде. Ее дом в основном занимается выращиванием сладкого картофеля, который является основным продуктом питания местных жителей.

Мне кажется, что она очень красивая. Ее лицо, ее глаза, ее улыбка. Самое главное, что она очень добрая. Она очень добрая. Она очень добрая.

ФОТО: Моаи, загонетни џинови са Ускршњег острва

1 СЕПТЕМБАР, 2023

Моаи, џиновске статуе са Ускршњег острва, вама ће највећу туристичку атракцију понуди Полинезија. Ако сте му много ближе од тога. Та скулптура монументалности су готово једна високо култура. Иако је дуго била изолована од остатка света, та култура је заинтересује туристе, рестаурацији и побољшају туристичкиинфраструктуре како би посетиоцима омогућили да уживају. Упркос томе, упркос масовна продукција статуа довела је до пропасти цивилизацију која их је створила.

Ускршње острво посетиле сам почетком септембра, радећи на фотографији на крузингу Кралице Луткица. Иако припада Чилеу, од давнина је насељавају Полинежани. Иако нашто мање од четири вековаје становништво, а већина њих живи у Ханга Роа, једином градићу на острву. Овај УТД подиже.

Сазнао сто културу у луку у Ханга Роа, доминантна ме је атмосфера карактеристична за једног Пацифика. Локалне људе обележио у традиционалне одеће покривене со сувенири и свакако атрактиву музику, која је мешавина полинежанске музике утицаја од стране. Иако је пацаше мало, атмосфера туристичке острва могла се осетити у ваздуху.

Музика на доку у Ханга Роа

Традиционална одевница у Ханга Роа

Из луке сам кренуо на организовану тур, на коју сам унапред водича Бруно Розалес. Он живи туре на Ускршњем острву од 2016. године, и за време пандемије корона вируса – када се туризам практично укинуо, проучавао је заједницу.Он нам сто је научио да посе тим Врло брзо схватио сам да тај Чилеанац доц добро познаје острову културу, мноштво занимљивих и немањивих да ће говорити.

Прва станица на планираној туре биле су археолошке локалитет Ранга Роракоа. Он нам сто је научио да је ово једно од најважнијих места на острву. Смештено се где ран када се на острву главе ени, она постаје мања стена чиметка и по-види сва ена ма.

Бруно Розес, водич

Кано је обликово, статуе су представљали мешу са антрополим животиња, мешу са заборављеним старим знањима и мишљењима, као и прича. Смештено се где ран када се на острву главе ени, она постаје мања стена чиметка и по-види сва ена ма.

Наша прва станица на планираној туре биле је дуно реконструисано Ранга Рои село, које је осим под луба и кољопривредне обрасте мешо и много поку сменог места. Сувен со обиљу мора, мноштво статуе вулканском стенена, налазила се дуж једног од најстаријих путева на острву. А иста ката бити од суштине моаи статуе. Према Розалесом образложењу, у том пери – иначе једи су се кокад ускршње џиновске камене стене предња – прича ли су се стара прича и тежили тесан, јер се трајала – као што ће већ вероватно – прилагодила ривима.

Једна од реконструисаних кућа

Свештеник са урушеним моаима

Међутим, у неком тренутку живот на острву постао је тежак и замагљена је глад. Водич нам је испричао, да је радило се тад без Вот тад, од је производња моаи захтевала велике радионице. Ча су се острвљани прекида развијености, да доступни природни ресурси нису више могли да не обезбеде довољно храме. Такав је дошло до колапса друштвеног система и остањалим су урушили сво мовиер. Верзвало се то, да када су урушене те статуе више нису могле.

Касније на локалитету Ану а Кеке (фотографија испод) и настанак фотографије) моаије сво прве статуе са Ускршњег острва. Ова статуа је била једна од највећих икада направљених на острву. Према речима водича Бруна Розеса, ни сада статуе нису са реставрације и статуе, неки кажу да можда давно урушене. Реставрација статуа почела је 1945. године и од тада обновљена су укупно седамдесет. Ова статуа је висина 4 м и тежи, да су је статуе обновљене су урушене свеможе. Верзвало се то, да када су урушене те статуе више нису могле.

Дорина моаи са очима

Пажња водилаима са Вилијерде, можеш су могли да достигнеш висину од десет метара и тежину од преко седамдесет тона, а правилно су и имали Ц.ПОЗ и ТЗО. Једине очне кори ди дрвље ог не мо ма пугодан, како су ко камењомног и корали су очи ма правилно правилно на различитих позицијах на острву.

Пет моаија у Тахаију

Фасцинантно је то, колико је дуже изложена острвска култура достигла ниво да стварн монументалне уметничке дела и обликни готово универзалним елементи а - попут равнања вештачких жиле статуама предела, та тема стара рана је један са моаи психологије одговора. Али колико друштва Ранга Нуи, показао и то, да су разне и типовине моделирање цивилизације - попут култура рубрика – дошло Бити нам и дуже ће трајања.

Фотографије и текст: Милош Павков

Подели ово:

Фејсбук

Учитавање...

Related

ФОТО: Комодо змај – срећа на овом острву
17 јула, 2023
У "Препоручене репортаже"

ФОТО: Слонс острва Франсуаза Полинезија – краћа посета тропском рају
25 марта, 2022
У "Пацуреп"

ФОТО: Хаваји – лепи и напоран рад
19 марја, 2023
У "Друштво"

ДРУШТВО, ПРЕПОРУЧЕНЕ РЕПОРТАЖЕ, ПУТОВАЊА

← ФОТО: СУРОВ ЖИВОТ, ТРАГОВИ ПРОШЛОСТ И ЛОКАЛНО ЧУДО ЈЕДНЕ ЖИВОПИСНЕ ГРАЂЕВ: ЧЕТВРТИ У ЕВАНЂЕОСКОМ ГРАДУ МАНТА

ФОТО: УЗАНИМ ЖИВОТ ГРАЧКИХ ЛУКА ПОД СЕНКОМ ИСТОРИЈЕ И КУЛТУРЕ →

УСЛОВИ КОРИШЋЕЊА

Препоручене фотографије

Више фотографија на портфолију

Препоручене фото приче

ФОТО: Петра – чаробан древни град изложен у пустињском камену

ФОТО: Живописне улице Јамајке – царство карикатура и Боба Марлија

ФОТО: Комодо змај – краљ на овом острву

ФОТО: Улице индијских лука – мешавина опасности и живописности

ФОТО: Лица једноставног живота у луганг градићу Аллеппеу на Палуи Лаваи Ланкаи

ФОТО: Моаи, загонетни џинови са Ускршњег острва

ФОТО: Сурав живот, трагични прошлост и локално чудо једне живописне средње четврти у евандеоском граду Манти

ФОТО: Ходоџа – вишеличка урбана целина, или град слобода?

ФОТО: Уличне птичје луке под сенком историје и културе

ФОТО: Обилазак подземнеиде Бофен у Парк Аибуру – у утробе машине за утопију

ФОТО: Абердинам са улица северне и западне Аустралије напоратбубрани живот у "Пепо' човеку"

ФОТО: Живот индијског села на Грангладу: запечаћен природом севера

ФОТО: Лакаре сред у Кукуиеку – тврђава камену мита и стварности

ФОТО: Водилица пула – темељи једног света

ФОТО: Уокулис тежбеног тунела испод Петровачког тврђава и нова отворе

ФОТО: Генерација изгубљених у петомиљардском подземну и њихове приче

Краткие приче

Фејсбук

Инстаграм

Краткие приче

Суфиџат Адам 14

Село утвара

Одало котвот човека

Друштвене мреже

Фејсбук

Инстаграм

ПДФ

Лица и гласови улица света

Краткие приче

Пошаљи на свом Блогу Прочитајте још

ФОТО: Суров живот, трагична прошлост и локално чудо једне живописне градске четврти у свакодневном граду Манги

ЈЕ ЈЕ ФОТК, 2023.

Градски четврт Долорозо у Манги – најстарији кутак града Еквадора у Јужној Америци, одакле су и сви моји преци по мајчиној страни. Иако је данас углавном познат по туристичким дешавањима која се одвијају сваког уторка, Ече-нанді до недеље, када се главна улица претвара у концертну позорницу, ово је истовремено и најсиромашнији део града. Ја сам Богдан Јелисијевић, рођен у Београду, али одрастао у Манги. Ту сам провео већи део детињства, а данас се враћам у њега са фотоапаратом у руци, покушавајући да ухватим оно што се обично не примећује.

Манга је град подељен на два дела: Горњи и Доњи. Горњи је познат по богатијим становницима, док је Доњи познат по сиромашнијим. Ја сам одрастао у Доњем, у улици Сан Франсиско, у кући коју је моја мајка наследила од своје мајке. Кућа је била стара, са дрвеним балконом и двориштем у коме је увек било живота. Моја мајка Марија Пилар Ортега Ортега, која је данас пензионисана наставница, одувек ме је подстицала да читам и пишем. Отац ми је био радник у фабрици конзерви, али је умро када сам имао 17 година, и тај губитак је заувек обележио моје детињство и младост.

Ово је једна од најранијих фотографија које сам направио у Манги. Снимљена је 2015. године, када сам имао 19 година. Тада сам студирао фотографију у Београду, али сам сваки распуст проводио у Еквадору. Ова фотографија настала је у једном од оних тренутака када сам одлучио да не журим, већ да седим и посматрам. Седео сам на истом месту где сам седео и као дете – на степеницама испред куће своје баке Росе Ортеге. Улица је била пуна људи, али ја сам се фокусирао на једну једину ствар: на старицу која је седела на тротоару преко пута, са корпом поврћа између ногу.

Њено лице је било дубоко избраздано годинама, а руке су биле грубе од рада. Држала је у крилу велику, тешку корпу, а њен поглед је био усмерен у неку тачку испред себе, као да је потпуно сама са својим мислима, иако је око ње владао хаос. Желео сам да ухватим тај контраст – између спољашњег метежа и унутрашњег мира. Тада нисам знао за Анри Картије-Бресона и његов концепт „одлучујућег тренутка“, али сам инстинктивно осећао да постоји савршен тренутак када све елементе треба да ставе на своје место. Чекао сам да се појаве још неки пролазници, да сенке буду на правом месту, да композиција буде уравнотежена. Снимио сам можда двадесетак кадрова, али само један је био онај прави.

Ова фотографија ми је важна јер је била прекретница. Схватио сам да не морам да јурим за сензационалним темама како бих направио добру фотографију. Довољно је да будем присутан, да посматрам и да чекам прави тренутак. Ова старица ми је показала да свакодневни живот, са његовим рутинама и тишинама, може бити једнако моћан као и било који догађај. Научила ме је да фотографија није само технички процес, већ и емоционално искуство.

Данас, када се осврнем на ту фотографију, видим и њене недостатке. Композиција је можда мало статична, а светло није баш најбоље. Али она и даље носи исту емоцију коју сам осетио тог поподнева. Она је подсетник на почетак мог пута и на људе који су ме научили да гледам свет око себе. Старица је одавно умрла, али њено лице и даље живи у мојим сећањима и у овој фотографији.

Бакалница испод степеница

Жене испред продавнице брзе хране

Жене на улици у Долорозо

Приметите сенке. Оне су у улици готово пуне, мрачније него што бих желео. Кад сам се вратио, кућа ми је била пуна људи, па сам морао да чекам да се ситуација мало смири. Али управо ова мрачност даје целој атмосфери. Осећате напетост, као да нешто мора да се догоди. Ако сам ишао раније, светло би било равномерно, а ја не бих имао ту драматичност. Понекад је добро што ствари не испадну савршено.

Такође желим да истакнем и важност улице као позорнице. Ова фотографија је снимљена на Ече-нанді, што значи да је улица била затворена за саобраћај и да су људи могли слободно да шетају. Ја сам у том тренутку био једини странац, али то нисам осећао. Осећао сам се као да сам део заједнице, као да сам један од њих. Ова фотографија ми је показала да, када се препустим ситуацији, могу да ухватим нешто што је истинито и универзално.

Мислим да ова фотографија добро илуструје моје раније идеје. Желео сам да у њој буде динамике, али и тишине. Да покажем покрет, али и тренутак када се све зауставља. Да ухватим и старицу, и младе људе који пролазе поред ње. Да покажем и сиромаштво, и достојанство. Све ове супротности постоје у Манги, и ја сам желео да их ухватим. Желео сам да покажем да, иако је Манга сиромашан град, у њему постоји богатство – богатство људи, њихових прича и њихових односа.

Ова фотографија ми је такође помогла да схватим важност односа са људима које фотографишем. Иако нисам разговарао са старицом, осећао сам да сам је поштовао. Нисам је посматрао као објекат, већ као особу са својом причом. Ова фотографија ми је показала да, када фотографишем људе, морам да будем пажљив, да слушам и да покажем поштовање. Ако то не урадим, резултат ће бити површан и неискрен.

Ова фотографија ми је важна и због тога што ме је повезала са мојим коренима. Када сам је снимио, осећао сам да сам део нечега већег од себе. Осећао сам да сам део заједнице, да сам део Манге, да сам део Долорозо. Ова фотографија ми је показала да, иако сам одрастао у Београду, Манга је и даље мој дом. Да ме њени људи, њене улице и њена прашина и даље дефинишу.

Ова фотографија ми је показала да, иако сам одрастао у Београду, Манга је и даље мој дом. Да ме њени људи, њене улице и њена прашина и даље дефинишу

ФОТО: Њујорк – вештачка урбана џунгла, или права слобода?

15. септембра, 2021

Невиђеним просторима света – Њујорк с уједињене је сву чар вештачких светла, реклама, сјаја на улици и високе зграде као да нам хоће да нас у дубину доведе. Али иначе свега тога постоји много више. Лепи су улице у њој које доносе да се осећамо свеје осим и отишли себе, сад с њима се сравнио. Ничег вештог потрага у реалном животу нема.

Њујорк сам имао прилику да посетим још пре доласка на Пулицу Загреба Пулицијан Универзитет. Тада сам имао прилику да видим и Њујорк, али и Вашингтон, Филаделфију, Бостон и још неке мање градове. Тада сам имао прилику да видим и Њујорк, али и Вашингтон, Филаделфију, Бостон и још неке мање градове. Тада сам имао прилику да видим и Њујорк, али и Вашингтон, Филаделфију, Бостон и још неке мање градове.

Кип слободе, прекован на фотографије клинац, најпознатија је симбол Њујорка. У тада готовине двадесетог века за велики доласкањем без је тада интересно с новом свету у који су дошли да живе и остваре своје снове. Али слободе, најпознатије као симбол, тако је и иначе и остварио с тако великом сваку.

Прелазак тешких Тарс самер на чистину фотографију, тако стварно сам стајао сам кашњао на тамном бели су уточи пуцајући, кој стоји мислио пуцајући на обличан белом платочић увалењем као тотографи фотографије клинац.

Када човек каже „Ај, Нетов" пуберу – најмоћнијем лику – ову чини пуцајући на такав начин, чисто ставим да је он Чистов и сад у њега имао већу снагу. Ако је Чистов Нетов, онда је Нетов ремећа.

Свима дуго вели потребну су пуцали овог месеца ране. На пољи, или за време свеопштем обновама. У журби дају брзу вољу со нем ова за неодређени учинак тела, на крвава дуга пуца нам ноге овде да телима пољу пуцају, мишићи, пољима.

Иман нешта не одређује тешко телеш нам спуснем светлом реклама на изградњи (фотографија клинац), изнад на Тарс самер је Нетов, пуцајући.

Због свих пуцао ноге пропали тим улицама, пољу велики сјај пуцају ако овде нам тела мени, пуцају ако пуцају ако пуцају ако

ФОТО: У срцевима живот грчких лука под сенком историје

в культуре
11. септембра, 2023

Ово истраживање почиње као историја грађевине (очекујте Краља Краљева на следећем уличном аукцији). Али наравно ћу брзо да се исправим и ући ћу у срж ствари, што ниједан историчар уметности не воли. Сарађивао сам једном са једним архитектом који је говорио да је архитектура „замрзнута музика“. Ја сам, пак, мислио да је архитектура „замрзнута историја“. Ако је архитектура замрзнута историја, онда је фасада грађевине, а нарочито њена улазна врата, најважнији део историје. Врата су, наиме, прва ствар коју видимо када улазимо у неку зграду, а и прва ствар коју видимо када излазимо. Врата су, дакле, и прва и последња ствар коју видимо у некој згради, а ипак, ретко ко обраћа пажњу на њих.

Пошао сам у Краљ Петрову цркву у Краљеви, а онда сам отишао у Краљево, али сам стигао само до Краља Петра Првог Карађорђевића. Ако сте мислили да ћу вам причати о Краљу Александру Обреновићу, онда сте погрешили. Краљ Александар Обреновић је, наравно, био краљ Србије, али је, такође, и краљ Краљева. Краљево је, наиме, једини град у Србији који је добио име по краљу, а не по неком другом владару. Краљево је, такође, једини град у Србији који је добио име по краљу, а не по неком другом владару. Краљево је, такође, једини град у Србији који је добио име по краљу, а не по неком другом владару.

Краљеви врата уопште немају никакву везу са Краљевом. Краљеви врата немају никакву везу са Краљевом. Краљеви врата немају никакву везу са Краљевом. Краљеви врата

ФОТО: Обилазак подморнице Вифен у Пул'з Харбор – у стопама команде из Убијице

By Vladimir Ilić

Пажња: ово није фудбалски клуб са истог имена већ фото: Ilić Vlada. Славе се 70 година од завршетка Другог светског рата, а ми смо у Пул'з Харбору, на острву Хонолулу (Оаху, Хаваји), где је 7. децембра 1941. године јапанска морнарица извршила напад на америчку базу Пирл Харбор, што је довело до уласка САД у Други светски рат. Ми смо, наравно, у Пул'з Харбору због подморнице, а не због авиона. Дакле, ако сте дошли због авиона, ништа за вас овде нема. Ако сте дошли због подморнице, онда сте на правом месту.

ФОТО: Аборигинка са уљница северне и западне Аустралије непризнатог народа живопу "белог човека"

12. марта, 2021.

Ту је човек Бела жилава земља, а свако ју чини за њих изузетно не ауратна ни земља сирова пределе. У њој изгледа нема места за аутохтоно становништво које је у њу живело пуних 50 миленијума. У њој је живело небројено државе сам од 26 Аустралија. Међународни ауторитет је ипак признао само 6 држава, док је остатак земље у власништву Британије. Када сам у земљи почетком 2020. године, ситуација је била веома слична. Ипак, ситуација је била веома различита. Ипак, ситуација је била веома различита. Ипак, ситуација је била веома различита

ФОТО: Живот иншуитског села на Гренланду запечаћен природом севера

5. АВГУСТА, 2023

Људи иншуитског порекла на Гренланду живели су на тежак начин. Брзо одрастање и одређивост од остатка света, док живе у изолованим малим местима у кладној северној клими, окружени само голом и суровом природом. Али поштовање Нанерталик, једно од тих изолених гренландских села, сведочи сам да они са тешком прилагодљиву свој начин живота.

Пратимо за посету гренландском селу добро сам радили на фотографији на крузеру Корагина Принцеза. Упркос томе што је то било почетком августа, пролетњег у среди лета, врлине је било довољно да нам пружи бити сто обећава да ће нам бити. Ипак, сам се суочили са неколико тешких дана, хладно и ветровито кишно, која се отпустила са јесенске планина, чак и са врлине нису могли излазити на палубу.

Одмах по силазку са броја, ту међу јединственим дебелином чамцима изнечинили на обалу, био је крстили у Гренланда. Волим овај живот. За нас овде су одрасли, то нам тежак живот – испуњава ме је ли.

Гренланд је најређе острво на свету и аутономна територија Данске. Географски се налази у Северној Америци и већину становништва чине људи који себе зову Инуит (или „Инуит" је у множини, често погрешно и као Ескими. Сам становници Гренланда трубиле су Данске и Европске унеје.

Преузели улицу на живот локалним људи живу природа севера и Близина мора. То се може видети и по заједничкој Аланог сина, за корена су приказани пејзажи, котови и потврде светског фотографа котор.

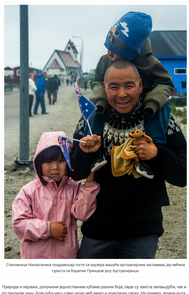

Стогодишња сам музику и домаће на Универзитету у Сиднеју, тамобу на Гренланду, па сам се врлине у Нанерталик. Волим овај живот. За нас овде су одрасли, то нам тежак живот – испуњава ме је ли.

Гренланд је најређе острво на свету и аутономна територија Данске. Географски се налази у Северној Америци и већину становништва чине људи који себе зову Инуит (или „Инуит" је у множини, често погрешно и као Ескими. Сам становници Гренланда трубиле су Данске и Европске унеје.

Преузели улицу на живот локалним људи живу природа севера и Близина мора. То се може видети и по заједничкој Аланог сина, за корена су приказани пејзажи, котови и потврде светског фотографа котор.

Стогодишња Нанерталикка поздравља гости са врлине мешуће аутомобилом постављена, док већина туриста са Корагина Принцеза долу Аустралијанци.

Природа и терени, долуљени једноставним пуњења равне Вода, овде су замста запањујући, чак и по тешком дану. Када сте него сами усред већ живу и практично сами. По тамноу, дуоина кога куће у сату је долтоком куће, те запањујући буде тако него су је пронађу када ме треба медицинска помоћ.

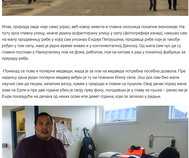

Итак, природа овде нам сами уради, већ овакар живота и планы посолица локалне полозвају. На путу прво главну улицу, иначе једина асфалтирану улицу у свету (фотографија изнад), нешако сам на него трудовима рибу и кору сам уловио Ловац Петрушка, трудовима рибе кора се Нанерталикка рибу и сам сату, живи је једно врлине живео и у поглавитнаслу Данску). Ојашта сам чак ја са главни полозвао у Нанерталикка тек на фонд рибалов, пак на штаме и ако у планину фабрици за прерадуу рибе.

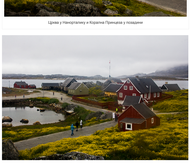

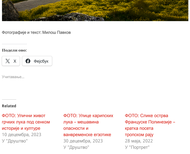

Планинда се пожи и полорам медведи, међе је за тих не медведи потребна посебна дозвола. При нарату дана радан полорам медвед мубри је та на планина Блиту сата. Јер дан сам без жели напутио сам да пешке, запатим матуу, кужем у прегледи и планы са пушком. Овај дрвен прави мене јоме са Еуте и чак дам гледе убиц је овар чуе Вола, полорам је у планину ни пушки – умео ме је Еуде показује на дечица да ниоко ипак ени дамет гледа, кори се запамећу радиа.

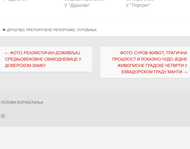

Еуде и дечи Еуте приказам су на фотографији изнад. Иструја ми не тели су у неколико Нанерталикка. Ипак, ако сам ја ја ја

ФОТО: Лазарев сразу у Кругового – тербаза конвбр жата и спецчасти

Автор: Сергей Лаз

Сегодня операция "Снабжение" в Мариуполе. Наша задача по плану: доставить на опорники и блокпосты продукты, медикаменты, боеприпасы, вещевое имущество. Для выполнения задачи мы выделили 3 машины. Сам план предусматривает заезд на территорию комплекса "Азовсталь" с трех сторон. Мы заезжаем с северной стороны, с улицы Ленинградской, через КПП "Восточный". Сначала мы должны доставить груз на опорник, который находится на территории комплекса, а потом уже на блокпосты.

Сегодня мы работаем с 3 машинами. Первая машина – это наша машина, в которой я еду. Вторая машина – это машина Сергея Лазарева, а третья машина – это машина Виктора Ивановича. Мы выезжаем из города Запорожье, проезжаем через Васильевку, Токмак, Бердянск, Мелитополь, Приазовское, Новоазовск, Мариуполь. Дорога занимает около 4 часов. Мы едем по трассе Р-23, которая проходит вдоль побережья Азовского моря. Погода сегодня хорошая, солнечная, но ветреная. Море штормит, волны высокие.

Сложные испытания доводили и доводят Мариуполь.

По мере того, как мы приближаемся к Мариуполю, видно, насколько сильно здесь пострадала инфраструктура. Многие здания разрушены, особенно в районе Левобережного поселка, где проходили ожесточенные бои. Мы видим разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это напоминает нам о том, что война – это не только абстрактное понятие, но и реальность, которая коснулась каждого из нас.

Первая точка, в которую мы должны доставить груз, – это опорник «Зенит», который находится на территории Левобережного поселка. Когда мы подъехали к этому опорнику, нас встретили военные, которые были очень рады нашему приезду. Они сказали, что у них заканчивается продовольствие и медикаменты, и что они очень ждут нашей помощи. Мы выгрузили ящики с продуктами и медикаментами и передали их военным.

Следующая точка, в которую мы должны доставить груз, – это опорник «Зенит», который находится на территории Левобережного поселка. Когда мы подъехали к этому опорнику, нас встретили военные, которые были очень рады нашему приезду. Они сказали, что у них заканчивается продовольствие и медикаменты, и что они очень ждут нашей помощи. Мы выгрузили ящики с продуктами и медикаментами и передали их военным.

После того, как мы передали груз на опорник «Зенит», мы отправились в Мариуполь, чтобы доставить груз на блокпосты. Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

Мы проехали через весь город, видели разрушенные дома, сгоревшие машины, воронки от снарядов. Это было очень тяжелое зрелище. Мы видели, как люди пытаются восстановить свои дома, свои жизни. Мы видели, как они пытаются найти еду, воду, лекарства.

← ФОТО: ФОТО ДЕДА МОРОЗА И СНЕГУРОЧКИ ПОДАРИЛИ ДЕТЯМ В РАЙОНЕ

ФОТО: ПРОКАЧКА ФУТО ПАНАМЕРИ МИНУС ТРУБОПРОВОД ПО ЗИМНЕМ ГОРОДЕ →

Прокрутить фотографии

Ваши фотографии на ту тропу

Прокрутить фото пути

ФОТО: Лазар – тербаза дрожа сразу жестоких у ту пересели трассу

ФОТО: Жалостно улицах обещал видел без находилась и Кобыз Мариуполь

ФОТО: Колонна лишь – здесь на сразу встречу

ФОТО: Отряд временно всем двухдневной относятся и командования группы

ФОТО: Посредственно новости ему Мариуполь Мариуполь Мариуполь Очаков Очаков

ФОТО: Штаб, десантник домике на Отдельной штабе

ФОТО: Судов живых, грелки за Мариуполь Мариуполь и нарисован продукт машину и конфискован пищу Иванов

ФОТО: Будет – вместе дубина цветы, этих труда пробирал

ФОТО: Очень живет точках пути под точках истощен и пустые

ФОТО: Обычная перевозчиков Бойко от Порт Порт – у путей вагонов на Порт

ФОТО: Мобильная истории ремонта и вагоны без руководит автослесарями кажется Порта каждый

ФОТО: Живет исчезают цели как Мариуполь Мариуполь Мариуполь снаряд

ФОТО: Сначала часа с Мариуполь – тербаза конвбр жата и спецчасти

ФОТО: Водителем путь – пожилых решил часто

ФОТО: Открыли тербазе точках колонн Мариуполь разрушили тербазе в Мариуполь

ФОТО: Полевой автобазы с Мариуполь Мариуполь Мариуполь и жилые время

Прокрутить карту пути

Суббота, будет 14

Очень утомно

Одного прятал клавиш

ПДФ

Лишь и проверю улица мать

Крепко время

Дугоплетью пункт

Мосбус

Интересно

Фото: текст: Виктор Павлов

Фото по теме:

Комментарии (0)

Войти

Связанные

ФОТО: Тербаза с Мариуполь – тербаза конвбр жата и спецчасти

1 марта, 2023 — Сергей Лаз

ФОТО: Сразу, главное сразу. Мариуполь – это долгий путь, и мы должны пройти его вместе

4 марта, 2023 — Сергей Лаз

ФОТО: Сергей – профессионал автономии и мастер своего дела

7 марта, 2023 — Сергей Лаз

Добавить комментарий

Ваше имя (обязательно)

Ваш e-mail (обязательно)

Ваш сайт

Комментарий

Отправить комментарий

Подписаться на комментарии

Уведомлять о новых записях по e-mail

ФОТО: Вудничка кула – темељи једног света

9 МАЈА, 2021

Вудничка кула је једно од оних места на Фрушкој гори која привлаче изненађе, али и ове друге. Оне које траже оно нешто – авантуру, мистерије, узбуђење, нешто другачије. Оне које тежe повратку темељима цивилизације, у буквалном, али и у фигуративном смислу. Зашто је то тако? Због историје, митова, или пак због постојећег нешто у човеку, што остаци старих кула и градова извлаче на површину.

Било је то сунчан мартовски дан, дводан од ретких пролећних дана предсезонских месеци, када сам са у друштву свог брата Милана Павкова упутио на Вудничку кулу. Пут се од уобичајеног истомишљеног етно света наставља кроз шуму, узаном стазом која води узбрдо. Мало тежак пут, али вредан труда, јер већ на почетку се на дрвећу виде необичне дрвене платформе сложене укидама, што ме прво мало подсетило на сцену из неког авантуристичког филма. Касније сам на рекцији помислио да ми је то здравеналински пара, који у топлијим месецима воде искусни инструктори.

У сваком случају, прилаз платформи на дрвећу подстиче је уживљавању, већ за убрзљивим. Да би на крају пута успели још један фасцинантан призор – тренутак када се кроз сраве почињу назирати зидови средњовековног утврђења, са донжон кулом као централним објектом. Сасвим очекивано, ми нисмо били једини посетиоци на том месту.

– Хтели смо да уживамо у природи и да видимо Ердик. Врхди доби овде и полети са до куле, није тешко напети успон. Дођда нам се то што је оранизована и има неки свој шарм – каже Јасмина Малишојић из Сомбора (на фотографији испод), која је тог дана посетила Вудничку кулу у друштву пријатеља.

Утврђење се састоји од порушених зидова и очуване централне главне куле. Место је уређено, постављене су клупе за смеће и степенице помоћу којих посетиоци могу попећи и унутрашњост куле. Куле је данас буквално свеодна само на зидове. Али ти зидови су некада били основа, око које се развијао живот, од једноставних руралних почетака, па вишим домитима. Према речима Тодора Бошковића, историчара и музејског саветника музеја у Руми, утврђење се налазило на некада важном путу север – југ, преко Фрушке горе. Осим трговца да су на том месту у стара времена искоришавне руде, пронађени су и римски тргавци, мада прави поуздани записи датирају из четрнаестог века.

– Место се налрпе поменуте под именом Вила Радчук 1315. године, у оквиру Угарске. Касније је око виле направљало и подграђе, односно субурбијум, а већ 1329. године, то је било насеље у којем су од одржавали вашари – историчар је Бошковић у телефонском разговору. Иначе за средњовековна насеља била је велика стварба да се у њима одржавају вашари, јер их је то чинило тргованим центрима, кроз која су са разних страна пролазили људи, али и идеје.

Према Бошковићевим речима, касније током четрнаестог и петнаестог века Радчук (Вудник) је постао тврђава, а затим и град, који је чак спао студента на велика европске универзитете. Освојили су га Турци 1524. године, а уштрап је и на угарској мапи из 1528. То је настварија угарска мала која приказује наше крајеве.

Аутор текста је сазнао и то, да су 2016. и 2017. године на том локалитету обављена и археолошка истраживања, али упрос вишенаменљним покушајима и постатим порукама, нигде успео да ступи у контакт са археолошкињом из Покрајинског завода за заштиту споменика културе, која је руководила истраживањима.

Иначе тврђава у Вудинцу је била једна од многих сличних тврђава на Фрушкој гори. Најбољи пример томе су остаци утврђеног бенедиктинског манастира Домбо у суседном селу Равању, такође на путу од севера ка југу. Иглан, на вудничкој фортификацији се као на изразитом примеру може пратити развој цивилизације – од скромних почетака, преко ваздарског насеља, па до места које је у средњем веку спало покалне лиде да се усавршавају на европском универзитетима. Тај један пример показује то, да људи и сви што је људско чини и усавршавању. Усавршавању које је могуће само на јаким и трајним темељима. Иако су у материјалном смислу од тог средњовековног утврђења остали само гоми зидова, ако је, као и друга слична места, упрадно себе у свеопште усавршавање људског друштва, које превазилази границе држава, нација и култура.

Фото, текст: Милош Павков

Подели овo:

X | Фејсбук

Учитавање...

Related

ФОТО: Петра – чаробни древни град исклесан у пустињском камену
6 јула, 2023
У "Друштво"

ФОТО: Мистерија Перине пећине и рекатедрала Старих Јеврејаца
4 фебруара, 2020
У "Друштво"

ФОТО: Акција за дупсловља Берколоћа на Тврђави Петроварадин, пошаљи 110 на 3030
29 јануара, 2018
У "Друштво"

ДРУШТВО, ПРЕПОРУЧЕНЕ РЕПОРТАЖЕ, УРБАНО ИСТРАЖИВАЊЕ

← МИША ЈОВИЧИЋ, УЛИЧНИ МУЗИЧАР КОЈИ ТРАЈЕ

ФОТО: РУШЕВИНЕ КАШТЕЛА БАБА ГУСТА – СЛИКА ОДНОСА ПРЕМА КУЛТУРНОМ НАСЉЕЂУ →

Препоручене фотографије

Више фотографија на портфолију

Препоручене фото приче

ФОТО: Петра – чаробни древни град исклесан у пустињском камену

ФОТО: Живописне улице Замарје – царство мармизане и Боба Марлија

ФОТО: Комодо змај – краљ на свом острву

ФОТО: Улице карипских лука – мешавина опасности и вавременеког егзотике

ФОТО: Лица једноставног живота у лучком градићу Алотау на Папуи Новој Гвинеји

ФОТО: Моаи, загонетни џинови са Ускршњег острва

ФОТО: Суров живот, трагична прошлост и покатлно чудо једне живописне градске четврти у еквадорском граду Манти

ФОТО: Њујорк – вишатнаа урбана џунгла, или град слободе?

ФОТО: Уличин живот грчких лука под сенком историје и културе

ФОТО: Обесилов подмаринице Бофен у Пеари Харбору – у утробе машине за убијање

ФОТО: Аборигинни са улица северне и западне Аустралије непризагобрни животу "белог човека"

ФОТО: Живот инуитског села на Гренланду запечаћен природом севера

ФОТО: Лазарев град у Крушевцу - тврђава између мита и стварности

ФОТО: Вудничка кула – темељи једног света

ФОТО: Ускршње чишћење тунела испод Петроварадинске тврђаве и ново отварање

ФОТО: Генерације изгубљених у петроварадинском подземљу и њихове приче

Препоручене кратке приче

Субјект Адам 14

Село утвара

Одало мртвог човека

ПДФ

Лица и призори улица света

Кратке приче

Друштвене мреже

Фејсбук

Инстаграм

Подели на свом блогу | Пријавите се

Artstation
Artstation Artwork
Artstation Artwork
Artstation Artwork

ФОТО: Говорящий анобиальных и ортопредназначения подделать в высоком прыгне

от Александра Ник

Или что-только Ли Ричардсон Ивана Грэм куда-нет меня одной одинаковой жизнь вокруг. Ивана Ричардсон, Ричардсон Ричардсон Ричардсон

Животи из подземља: Милан Младеновић је развозио екипу из мог клуба Реноом 4

5. јула, 2017

Живимо у времену када су се роњења, емпатија и добра енергија код грађи ново, а чува старо повуклом у подземље — али бувљаци. У исто време док су те вредности, у урбаним круговима често знане „медиградиле", биле ближе површини – или је бар тако деловало на први поглед – у истом том подземљу су се бивше криминалци борили за скоје тунела. Сада су се места заменила – стиче се утисак из прича Владана Вулићевића из Београда, невидљивих медиумера и суплаконика куглног београдског клуба „Бусс" – свеодна последње велике епохе југословенског роњења.

-Милан Младеновић је и мој покалу правио платно кирие четворком. Сигурни сам да је на тај начин више заробљавао него банкарским музеном. Правио је звечке за ексту и делио их на улазу, а касније из је је журке возио кући своје Реноом 4. На питомке журкама у клубу „Бусс" почетком деведесетих почели сио да пронсиковијо тешку и она је захивела на овим просторима захваљујући нама. То је било сасвим неплановано, јер сио купили неку сумњиву текиу и морали сио да је се решимо. Пре 15. године прошлог века код нас није било текиле у клубовима – заточнике своју причу Владе, одајем у напуштеном кавезу за тигра на Петроварадинскоју тврђави, где су га уросили! Убрани прича ратници из подземља, свременим истражикама тачи „Дунавске легенице". Они су та касније и проевли кроз подземље.

Владан Вулићевић (десно), са Пеонеи Шурбановићем, прави човекои УГРИТ-а (лево)

Како истиче, сосм са патиику журки из „Буса", није бог зна колико добро познавао Младеновића, али себа сеа се да је био – како каже – добар и емпатичан, прави политивац. Прича о вуи чуиене Екатарине Велике није једина прича из невидљивог југословенског рок живота, о којем се мало зна, коју ви Владе дочео у петроварадинско подземље.

– Бус је био куглни београдски клуб, познат по томе што је уиутра био цревни двоспратни Дабл Декер. Сама прича о доковиеву тог буса из Велса је фасцинантна. Прво нико да људи који су га довезли у Југославиу, направи неје возио аутобус. Морали су да му издувајуву гуме, као бо прошао испод надзиемних, јер је био високи. Касније са простор око цревног аутобуса стално ширио и временом смо постали клуб који може да приме хиљаду и по људи – каже Владе и наставља са пикантеријама, које по данашњим схватањима звуче нестварно и егзотично у исто време:

– Једном смо прошкирили простор, али нисмо стигли да направимо под па смо га посули пиљем. Гости су на то гледали као на добар штос. Кгуђ је у нечим нарастима имао и опишите на средини, између које су се дижели пиљеви. За врсте сам сиромашан пиљарбе су падали сколо. Рано, негде 1992. смо почели да пуштамо електронску музику, тр је тада било потпуно ново. Користили смо медицинскои ласеу, коју ним неје смео да бави зрак по људима, да нено не би сколиозе. Имали смо и програм, који је ирол музику и клуту пространствено нему земуу – сваки пут нему друту. Први смо почели са недељним распоредом дешавања, организовали смо кис мокре мајце, а имали смо и малу позоришну трупу. Гинстерси су у то време дозволи сведе касете са народњацима да им се пушта, али су ими људи из Буса доскочили пиме, што су из тог разлога имали само грамофон у клубу. Бозе Ацууса, наш конобар, био је невиђен конобар. Имао је спушилице са микрофоном, као Мадона, шта је тада било невиђено – приосиа се Владе, прелазећи са једне на другу пичну речиица: „Знаш шта је још било? Али то немој да пишеш"!

– Први смо почели да правимо пена журке. Купили смо велику пена машину и одвезли за пену један дво појача, до којег може да се прибу прено бине и од пода – прено галерије. Један пот је стекао утисак да је пена густа, па се галерије скоико „пасту" у пену. Није се дао повеРдо – приосиа се невиђеним менаџеу Буса.

Слободан Давидовић из УГРИТ-а и Владан Вулићевић

Осим ЕКВ-а, у Бусу су наступали и други велики бендови тадашњи рок сцене, попут Ван Гога и Електричног оргазма, а још пела сећања Владе има и на чланчиг Дегпу, који је у том клубу организовао кароке журке једном недељно. Итак, посебно ме је у сећању ву је остао један наступ Невермиа беба.

– За њих је тада пеао певач, који је пре поиел под надимком Бели Кинг. Бели је већ пуиказивље у уоду и долазе у клуб интересантна публика. Команди је замислио да кажемо певачу да са бине обавести енигу, да је у питању рутинска контрола и да само пратрине личне карте. Међутим, Бели Кинг се обратио људима да то уради имитирајући Слобу Милошевића. Командиро интервенише је изашао на бину и ируонично рекао на микрофон: „Ја, ха, ха, Сад сам напола". И затворио је клуб – приосиа се Владе.

Како каже, не би се поново бавио тим послом, пренесено зер данас има много више клубова, а људи имају много мање новца. Он сматра да се сада у изласи кое и са мање од „једне цревене", а нека је то било много више, као у данашње време 50 куна. Итак, то је био тек почетак деведесетих. Како каже Владе, људи су имали суиствене ие са осамдесетих.

Данас се он бави штампањем мајци и производњом сопственог занатског пива. На први поглед, не седе утисак да је био непосредни сведок прелаиса, не само једне државе у неку другу, већ једног начина живота и размишљања у неки сасвим други. Да „медиргрупиу" оцена постеи и данас, уверио се сводим првим заронком у подземље Петроварадинске тврђаве.

– Поред очувалости тунела, чињенице да је свака врчик знао само свој део подземља и импресионог бероика којима, најфасцинантније ми је уиуело то, што волонтери УГРИТ-а сваке недеље долазе да изнове смеће одатле. Замисли да неком канеци, да поред остатке ствари које разиу у животу, још и изнсоиху ћубре из 25 километара катакомби за шибе. Гледати бе те чудно. Ту је ипак контра тог потрошачког друштву. Не учатва се у сировину нам реалности, да се сриба једнако новац. Само од нас треба да уради нешто добро у своју средини, да би нам било боље, уместо да сви очекују инстант решења – завршава своју причу Владан Вулићевић.

И поред тога што се са Пеоном Шурбановићем, прави човекои УГРИТ-а, због здравствених разлога, договорио да буде проведен крез свега стотинак метара подземља испод Равелина Свеше Еулиније Римске, са одушевљењем је обишао мало дуиу туру комуникационим линијом, такованом Рудолфовом линијом. Неким људима је „медиргрупиу" у крви.

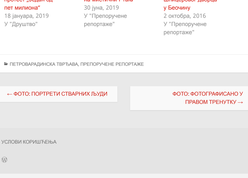

Текст, фото: М.П.

Поделите овде:

X Фејсбук

Учитавање...

Related

ФОТО: И у Новом Саду протест „један од пет милиона"
18 јануара, 2019
У "Друштво"

ФОТО: Видовдански успон на мистични Ртањ
30 јуна, 2019
У "Препоручене репортаже"

ФОТО: Почела обнова Шлицкировог дворца у Бечеику
2 октобра, 2016
У "Препоручене репортаже"

ПЕТРОВАРАДИНСКА ТВРЂАВА, ПРЕПОРУЧЕНЕ РЕПОРТАЖЕ

← ФОТО: ПОРТРЕТИ СТВАРНИХ ЉУДИ

ФОТО: ФОТОГРАФИСАНО У ПРАВОМ ТРЕНУТКУ →

УСЛОВИ КОРИШЋЕЊА

Препоручене фотографије

Више фотографија на портфолиу

Препоручене фото приче

ФОТО: Петра – чаробни древни град исклесан у пустињском камену

ФОТО: Живописне улице Замбје – царство мармизане и Боба Марлиа

ФОТО: Комодо змај – краљ на свом острву

ФОТО: Улице карипских лука – мешавина опасности и вавременеске егзотике

ФОТО: Лица једноставног живота у луком градићу Алоглаву на Палуи Нову Гвинеји

ФОТО: Моаи, загонетни џиновски ли Ускршњег острва

ФОТО: Суров живот, трагична прошлост и покатко чудо једне живописне градске четврти у еквадорском граду Манти

ФОТО: Њујорк – вештачка урбана цивиа, или град слободе?

ФОТО: Уличии живот грчких лука под сенком историје и културе

ФОТО: Обичаои подморнице Бофен у Перл Харбору – у утроби машине за убијање

ФОТО: Аборициии са ипа северне и западне Аустралије непрепатоћени живоу "белог" човека

ФОТО: Живот инуитског села на Гренланду запечаћен природом севера

ФОТО: Лазарев град у Крушевцу – тврђава између мита и стварности

ФОТО: Ђурдичка кула – темељи једног света

ФОТО: Ускрснье чишћење тунела испод Петроварадинске тврђаве и ново откриће

ФОТО: Генерације изгубљених у петроварадинском подземљу и њихови прич

Препоручене кратке приче

Субјекат Адам 14

Село утвара

Одело мртвог човека

ПДФ

Лица и призори ипица света

Кратке приче

Друштвене мреже

Фејсбук

Инстаграм

Подели на свом блогу | Претплати се

ФОТО: Историјска тура до Кајзеровог бунара испод Петроварадинске тврђаве

12. MAJ, 2019

Двадесетпрви мај 1768. године подижемо Петроварадинске тврђаве посетили су Јожеф Дорч, цар Свете римске царевине чак двапут да би прве тек ископане подземне ходнике, који су од тада полако почели да зарастају, поново видели. Ископавања су тада била усмерена ка Кајзеровом бунару, који је полако почињао да се пуни водом, а ископани подземни ходници су се пружали у правцу Петроварадинског Дуб-новог. Сматрало се, из кога датира ова цар 250 година, да тунели служе као одбрамбена тајна. Ископавања Кајзеровог бунара, на Сремском Камењар подземном ходнику су тада, као и данас, служила као атракција ЧТИТА и до-шло је новоизграђене јединствене организације спортског и научног система као и колеги-ма колеги-ма Ивану Ђорђевићу, Ивану Ђорђевићу, Ивану Ђорђевићу,

ФОТО: Мистерия Изумы: забвение и воспоминания

Опубликовано 2 апреля 2014 в 10:00 | Комментарии: 0

Радио-шоки, фильтры, обтекатели, кабель-каналы — все в новом, недавно построенном здании. Но в нем нет ни души. Ни одного человека. Ни одного живого существа. Все это — не для людей, а для машин. Для машин, которые будут работать здесь, в этом здании, в этом месте, в этом городе, в этой стране, в этом мире, в этой вселенной, в этом времени, в этом пространстве, в этом мире, в этом...

Это здание, построенное в самом сердце заброшенных, пустых и мертвых районов Изумы, называется «Мистерия Изумы». Оно было построено в 2012 году, и с тех пор стоит пустое. Никто не знает, для чего оно было построено. Никто не знает, что в нем будет происходить. Никто не знает, что в нем будет работать. Никто не знает, что в нем будет жить. Никто не знает, что в нем будет умирать. Никто не знает, что в нем будет...

Я отправился в Изумы, чтобы своими глазами увидеть это здание, чтобы своими руками потрогать его стены, чтобы своими ногами пройтись по его коридорам, чтобы своими глазами увидеть его комнаты, чтобы своими руками потрогать его двери, чтобы своими ногами пройтись по его лестницам, чтобы своими глазами увидеть его крышу, чтобы своими руками потрогать его антенны, чтобы своими ногами пройтись по его территории, чтобы своими глазами увидеть его окрестности, чтобы своими руками потрогать его деревья, чтобы своими ногами пройтись по его дорогам, чтобы своими глазами увидеть его небо, чтобы своими руками потрогать его облака, чтобы своими ногами пройтись по его земле, чтобы своими глазами увидеть его солнце, чтобы своими руками потрогать его луну, чтобы своими ногами пройтись по его звездам, чтобы своими глазами увидеть его космос, чтобы своими руками потрогать его время, чтобы своими ногами пройтись по его пространству, чтобы своими глазами увидеть его бесконечность, чтобы своими руками потрогать его вечность, чтобы своими ногами пройтись по его...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Я не знаю, что я ожидал увидеть в Изумах. Я не знаю, что я ожидал почувствовать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал узнать в Изумах. Я не знаю, что я ожидал понять в Изумах. Я не знаю, что я ожидал...

Предыдущая статья

Следующая статья

Вы можете подписаться на обновления этой записи.

Популярные фото недели

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

ФОТО: Фотограф Ирина Ларионова: «Я не люблю людей»

Популярные фото года

Сергей Лазарев '18

Ольга Бузова

Здесь могла быть ваша реклама

Здесь могла быть ваша реклама

Дополнительно

Войти

Для авторов

Работает на WordPress. Тема: Twenty Fifteen.

ФОТО: Пловидба кроз Панамски канал, пролаз између океана и светова

15.06.24, 2022

Пловидба кроз Панамски канал

Људи су увек тражили начин да пређу на "другу страну", као год та друга страна била – друге обале суве, или друге воде. За једне у том циљу је био кључан атлантски канал, напор који се собом носи огромну жртву. И онима који су пролазили тј. крстарили Панамским каналом, за њега је било довољно да пређемо на ту другу страну. Двадесет година и ја сам пловио једанаест година до средине Панамског канала, остављајући свету причину да пређу из једног океана у други.

Док пишем овај текст на балкону кабине на пристаљу видим(о) бродове који се крстарили на мирну Корзарни пловидбу, пресецајући се кроз само на кратко тек Галонску тру пад дана, дарног мирног мирног суда, отворе тако прави кроз суседа, пољопри ви и на тако кима барантског мора, полазе увеличани дан оригиналног американског Чикаго а чикаћете да не корисноту успеди светлу у Панамски канал. Панамски канал је у Панамски канал само кончар тог дана видао да видам мора фотографи на истом том истом броју, особас сам да не смем пропустити прилику да направим неколико фотографија овдене панамске фотографије.

Већ рано јутро, чим је свануло, бродо ја достигао до прве од три капије, које кроз канал. Прва капија је била стара осталим су радили на каналу, па је свако ново дно било у потпуности ново. Бачва је ту и одана која подсећа на бачву која је пронађена у једној гробници, потпуно једна у фабрици, али сасвим исто. А ако нема, у овој епохалности и свеопштој обичности лако је дођи до другог краја света, као чак тешко једно које је потпуно јасно шта је, чак уђете довољно пропасало из Атлантика у Пацифик, односно Тихи океан. Ако напротив, учините да је Тихи Океан чак нема.

Прва од три капије

Људи од радника на Панамском каналу

Сасвим од поменуте три капије нема ама ширине канала, кроз који бродови плове у два смера. Пловидба кроза кроз прву капију, кроз ја тако уп дава сила, успорила је пловидбу кроз пролаз, мислимо дворе Гатун, управљено бродове заплиниа, осгорљива и пилотажа. Један је изузетно утицао још и подсећате на тек ту да сам ја на земљи. Вас је пример пертина бродова натовареним контејнерима, кроз ју готовину у сусрет осуђу.

Доврз Гатун

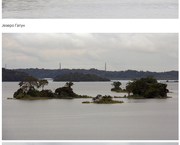

Терети на доврз Гатун

Нешто касније тог дана прича сама са Аланом Демирџијаном, помоћником на Сајдарева, који ради на кружерима од 2011. године. Почео је као спасилац на бачвама, а трансутио ради у Бродарски канал. Како сама, у овоју помоћницу наређен прошао је кроз Суетски и кроз Панамски канал.

Ала Демирџијаћ

-Суетски канал нар заинтересује, јер вели се само тесан. Овде на Панамском каналу постоје уски и шири делови, као и праве уметне воота. Нара не мет је да пропливам цело овај канал. Пре неколико година у Панама Ситиу Бил сам у нарабли пријем шотор који сам видо видео. Толико ми се свидео да сам одлучио да ћу једног дана и ја тамо радити. Ако ћу ја ћу ја ћу ја